

Prof. dr hab. Chrystian Droste
1934-2025

Urodził się w 1934 r. w Warszawie. Studiował na Wydziale Matematyki i Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie w 1956 r. uzyskał magisterium z fizyki. Pracę doktorską „Badania neutrono-deficytowych izotopów cezu” (promotor prof. Zdzisław Wilhelmi) obronił w 1971 r., a w roku 1983 habilitował się na podstawie rozprawy „Własności nieparzystych jąder cezu i lantanu a zagadnienie podatności na deformację gamma”. Tytuł naukowy otrzymał 22 czerwca 2004 r.

Od roku 1954 pracował w Instytucie Fizyki Doświadczalnej UW (przez ok. 2 lata, poczynając od 1960 r., był też zatrudniony na 1/2 etatu w Instytucie Badań Jądrowych). W początkowym okresie swojej pracy naukowej zajmował się badaniem mechanizmu reakcji jądrowych wywoływanych przez neutrony. Spektroskopią jądrową zainteresował się w latach sześćdziesiątych XX wieku, gdy z inicjatywy prof. Wilhelmiego powstał projekt prowadzenia badań struktury jąder atomowych przy wykorzystaniu wiązki ciężkich jonów z akceleratorów Zjednoczonego Instytutu Badań Jądrowych w Dubnej. Tematyką związaną z badaniem własności jąder (głównie dotyczącą odstępstwa kształtu jąder od symetrii osiowej) zajmował się podczas dalszej pracy naukowej.

Jego dorobek naukowy to ok. 70 publikacji. Większość wyników naukowych otrzymał, pracując w zespole, w którego skład wchodził też dr hab. Tomasz Morek i dr Julian Srebrny. Był promotorem jednej pracy doktorskiej. Prowadził różne zajęcia dydaktyczne: pokazy do wykładów, pracownice fizyczne (I, II, III oraz jądrową), ćwiczenia rachunkowe, wykłady i seminaria. Dwukrotnie otrzymał nagrody indywidualne ministra nauki, szkolnictwa wyższego i techniki. Dłuższe staże naukowe

odbył w Instytucie Nielsa Bohra (Kopenhaga) i w Zjednoczonym Instytucie Badań Jądrowych (Dubna).

W latach 1991-97 kierował Zakładem Fizyki Jądra Atomowego IFD UW, a w latach 1984-87 był zastępcą dyrektora IFD UW ds. dydaktyki.

Pan Chrystian był w naszej społeczności Człowiekiem niezwyklej klasy, Osobą bardzo przyjazną i pomocną.

Cześć Jego pamięci.

Koleżanki i koledzy z Zakładu Fizyki Jądrowej

Profesor Chrystian Droste był człowiekiem niezwyklej szlachetności – wyjątkowo wrażliwym wobec wszystkich mu podwładnych osób - pracowników, doktorantów i studentów. Był osobą niezwyklej skromności, zawsze stawiając potrzeby wszystkich swoich uczniów i współpracowników ponad własne zyski i zasługi.

Miałem zaszczyt współpracować z Nim przez ostatnie 60 lat, podczas których przekonałem się jakim był wybitnym uczonym. Nauczył nas wnikliwego przygotowania i prowadzenia eksperymentów, nawet bardzo skomplikowanych. Zwracał szczególną uwagę na solidność wyciąganych wniosków oraz głębokie teoretyczne ich zrozumienie. Jego wykłady i seminaria były wzorcowym przykładem tego typu prezentacji. Do dzisiaj niektórzy korzystają z notatek z Jego referatów. Pod Jego kierunkiem opanowaliśmy kilka bardzo trudnych technik doświadczalnych, w tym

- pomiary współczynników wewnętrznej konwersji elektronów i konstrukcja odpowiednich spektrometrów
- pomiary rozkładów i korelacji kątowych promieniowania gamma oraz wyznaczanie ich polaryzacji (do dzisiaj uważne za pionierskie, publikacje są nadal cytowane - teraz prawie 200 razy.
- metody pomiaru pikosekundowych czasów życia poziomów jądrowych – Recoil Distance Method (RDM) i Doppler Shift Attenuation Method (DSAM).

W latach 1960-tych w Instytucie Nielsa Bohra uczestniczył w pierwszych eksperymentach wzbudzeń kulombowskich na świetle. Rozwinął styl pracy naukowej, który pozwolił później Jego uczniom rozwinąć technikę wzbudzeń kulombowskich na wiązce ciężkich jonów i zorganizowanie w Środowiskowym Laboratorium Ciężkich Jonów Uniwersytetu Warszawskiego jednego z wiodących dzisiaj na świecie zespołów w tej tematyce.

Kierowany przez Niego zespół przeprowadził nowatorskie badania chiralności w jądrach atomowych. Nasza praca z 2006 jest do dzisiaj wielokrotnie cytowana jako pierwszy eksperymentalny dowód istnienia tego zjawiska, przewidywanego teoretycznie w 1997 roku.

W ścisłej współpracy z wybitnymi teoretykami interpretował nasze wyniki eksperymentalne w ramach nowatorskich modeli: sprzężenia nukleon plus kwadrupolowy rdzeń kolektywny oraz kolektywny rdzeń plus dwa nukleony. Prowadził także wszechstronne doświadczalne i teoretyczne badania podatności jąder atomowych na kwadrupolowe deformacje trójosiowe.

Julian Srebrny, emeryt

Wydział Fizyki UW

Środowiskowe Laboratorium Ciężkich Jonów UW

To bardzo smutna wiadomość, ale dziękuję, że dowiedziałem się.. Pan Chrystian miał ogromny wpływ na mój rozwój, zarówno naukowy jak i osobisty. Oraz na pewno zrobił wiele dobrych rzeczy w życiu.

Krzysztof Starosta

Department of Chemistry - Simon Fraser University

British Columbia, Canada